

Jutjat d'Instrucció núm. 3
de terrassa

procediment: judici sobre delictes lleu 144/2016

SENTÈNCIA NÚM. 240/16

Terrassa, 29 de setembre de 2016

Sergi Casares Zayas, magistrat jutge del Jutjat d'Instrucció núm. 3 de Terrassa, he vist les actuacions de delictes lleu núm. 144/2016, en què són part ALEJANDRO [redacted] com a denunciants assistits pel Lletrat Sr. Boada i els agents de la Policia Municipal de Terrassa 278 i 357 com a denunciats, assistits per la Lletrada Sra. Fernández.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. Aquest procés es va iniciar en virtut d'un atestat tramès per la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Terrassa als jutjats d'instrucció d'aquest partit judicial. Per torn de guàrdia va correspondre a aquest Jutjat conèixer de les presents actuacions. Convocades les parts a judici oral, es va celebrar el dia 27 de setembre de 2016, amb l'assistència d'ambdues parts.

Segon. Vista la prova practicada, el Ministeri Fiscal va sol·licitar l'absolució dels denunciats; l'acusació particular la seva condemna com autors d'un delictes lleu de lesions previst en l'art. 147.2 CP. La Lletrada dels denunciats es va adherir al Ministeri Fiscal i les actuacions van quedar vistes per a sentència.

FETS PROVATS

Únic. El dia 1 de maig de 2016 ALEJANDRO [redacted], va denunciar els agents de la Policia Municipal de Terrassa 278 i 357 per un presumpte il·lícit de lesions amb motiu de la reducció, llençant-lo al terra, i detenció que van haver de practicar els agents davant la negativa a quedar-se al lloc on havia estat requerit per sotmetre's a les proves d'alcoholèmia i la resistència a dita actuació

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. El dret a la presumpció d'innocència, que existeix per a la salvaguarda dels drets de la persona, en concordança amb l'art. 11 de la Declaració Universal de Drets Humans, de 10/12/48; l'art. 6 del Conveni de Roma de Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, de 04/11/50, i l'art. 14 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, de 19/12/66, i que recull l'art. 24.2 de la Constitució espanyola, així com més recentment la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea, comporta una presumpció iuris tantum que queda enervada quan el tribunal, en les apreciacions portades a terme en la seva resolució, ha disposat d'una activitat probatòria mínima i suficient, raonablement de càrrec, i revestida de totes les garanties constitucionals i processals que la legitimen, formant la seva íntima convicció estimació en consciència, segons l'art. 741 de la LECr i obtenint un grau de certesa que, almenys, supera la simple probabilitat o el mer judici de versemblança.

Per destruir la presumpció d'innocència, que empara a tot denunciat, ha d'existir una prova directa

2/2

de càrrec vàlida i suficient, de manera que, si no existeix una prova sòlida, i davant l'absència d'altres proves indiciàries no contradictòries i fermes que complementin les primeres de les víctimes, escau parlar d'insuficiència en l'activitat probatòria de càrrec, atès que, com sosté reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem (entre altres, les sentències de 26.11.99 i 04.04.00), si bé és factible sostenir una resolució condemnatòria basant-se en proves indiciàries, és necessari que no n'existeixi una de sola sinó una pluralitat i que, sense ser contradictòries, sinó concomitants i interrelacionades, de manera que es reforcin entre si les unes amb les altres, arribin a configurar en el jutgador el criteri i el convenciment sobre els fets.

El material probatori en què es podria fonamentar l'acusació decau clarament sentides les dues versions i examinada la prova documental aportada per la defensa consistent en la Sentència dictada pel Jutjat Penal núm. 2 de Terrassa que, a més de condemnar al denunciador per l'episodi que va precedir l'actuació dels agents, deixa molt clar que aquesta va ésser totalment justificada i proporcionada, resolució que donem aquí per reproduïda. Finalment, cal constatar les contradiccions detectades, com ho és, el relat en si de com s'inicia l'agressió relatada pel denunciador, de forma il·lògica per inusitada, així com, el fet de que en aquest moment exculpi a un dels agents dels fets que en un primer moment va atribuir a ambdós. D'altra banda, ni els danys corporals els podem considerar acreditats pel lapse de temps transcorregut entre l'episodi denunciador i el moment en què va rebre assistència mèdica.

Segon. De conformitat amb els articles 239 i 240 de la Llei d'enjudiciament criminal i l'article 123 del Codi penal, no s'han d'imposar mai les costes processals als acusats que siguin absolts, per la qual cosa en aquest cas és procedent declarar-les d'ofici.

DECISIÓ

Absolc els agents de la Policia Municipal de Terrassa 278 i 357 del delicte pel qual se l'ha denunciador en aquest procediment i declaro d'ofici les costes processals.

Expediu un testimoniatge d'aquesta resolució per unir-lo a les actuacions.

Notifiqueu la Sentència a les parts i al Ministeri Fiscal, per mitjà de còpies, i feu-los saber que s'hi pot interposar un recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial de Barcelona, per mitjà d'un escrit que s'ha de presentar en aquest Jutjat en el termini de cinc dies a partir de l'endemà de la notificació.

Aquesta és la meva Sentència definitiva en aquesta instància.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

DILIGÈNCIA. Faig constar que seguidament s'expedeix un testimoniatge d'aquesta Sentència a fi d'unir-la a les actuacions de què dimana, on produirà els efectes procedents, i que s'arxiva l'original al lligall corresponent. En dono fe.

